

48. szám.
November 29-én, 1868.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárusnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7. sz. Hirdetések díja: 1 hasábos petit sor 7 kr.

XIX. kötet.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

No én izs kitemem ezzer magamir! Voltam kiralyi ebiden, üttem asztalnál előkelő trans-lajthanianus melet. Hogy előkelő volt, onan tudok, mert ete két kézel, is nizte egy szemel (volt csak egyen üveg) míg én olyan paraszt vagyok, hogy egy kézel eszek, kit szemel nizez. Nagyon fainul eldiscuralgatuk egymasal. Mikor hoztak faczanyokat, magas születisü szomszid aszongya: „ahan das sind meine Landsleute!“ — „Micsoda Landsleute?“ mondok neki. — „No hat: ezek valok Csehországbul, is én izs vagyok cseh“ felelte nekem. — „Was? Sie szájnz a Böhme? mondok neki, wissenz dasz Böhmen sind alle Rebeller, wir lassen Sie einsperen in Neugebäud!“ — Szomszid let ere nagyon stützig is mondot. „Aber Herr Zebulon, wir sind ja sehr viel.“ — „Aj was! wir lassen sie Alle einsperen in Neugebäud!“ — Csinyalta nyilatkozatom furorét magasab körökben. Mast izs montam. Mikor miniszterelnök soiréjába nem elgyüt hirezs bici delegatus, ki akarta Magyarországot feldarabolnyi, hanem az alat nagy ostentatióval kaviházban kartyazta,

töbiek montak „Ist scandal! jezst Karten spielen!“ montam ara: „laszt bleiben; hat wollen bei uns Landkarten spielen früher!“

Most meg Mocsonyi is Miletics akarnak (Land)karten spielen. Beatak törvinjavaslatot, miszerint határozon el a haz: hogy ezen-tul tarokok suprematiája eltöröltetik töbi nigy szin fölöt s azutan jaczunk „sans atout.“ De ugyan mit panaszkonak! hiszen a ki csak tolfogható ember volt közöttük, mind királyi táblai asesort, kormányszik tanacsost, is főispant csinyaltuk belülük; egy némelik, ha magyar volna, most is cancelista volna, így pedig „inter Wlachos Babes est assessor.“ Magam izs ha magyar nem volnám, valami nemzet volnám, rigen septemvir volnám.

Tallérossy Zebulon.

Nix deutsch.

A delegatusok megválasztásánál mikor Patay Pista bátyánkat felszólította a jegyző szavazata beadására, azt kiáltotta rá vissza: „nix deutsch!“

A nagy veszedelem.

Vala pedig nehéz napja Izraelnek :
Ki legyen a követ, a ki Pestre felmegy ?
Választók serege két táborra oszlott :
Itt a liberálok, ott az orthodoxok.

Dühös mind a két fél, veszett két csoport ez :
Most tűnik még csak ki, mi a zsidó kortes ?
Hát még ha ezek majd inni is találnak,
Száma sem lesz itten az emberhalálnak.

„Vitéz kapitány ur! nagy dolog lesz holnap“
Zsidó nép vénei hadnagyhoz így szólnak
„Lesz itt verekedés, ugyan kérjük szépen,
Egy csapat bakával állítson közénkbe.“

Hadnagy mondja: „meglesz: adok katonákat,
Verekedő néppel majd azok elbánnak.“
Vének összenéznek: fejüket vakarják
Kívánják a dolgot, csakhogy nem akarják.

Ebben megegyeztek. Másnap meglett a baj.
Minden olyan simán folyott le, mint a vaj.
Liberal követ lett, nem ölték meg senkit.
A katonák kaptak fél font hust fejünkint.

„Tudja mit, kapitány uram; jöjjenek ki
De csak „ugy:“ a puskát ne hozza el senki.“
Hadnagy mond: „az nem megy: katona kezébe
Puskának kell lenni: így van az izébe.“

„De legalább hát ne töltsék meg a puskát,
Használják, ha szükség lesz reá, a tussát.“
A hadnagy nem enged: „puska meg lesz töltve.“
„Jaj csak ne golyóra!“ — „Hát mi a menykőre?“

„Csak így szép fojtásra; így is nagyot szól a“
„Nincs pardon! a puska lesz töltve golyóra!“
„Jaj csak el ne süssék! — „De biz adunk tüzet!
A nélkül nem szokott megcsúni ütözöt.“

Vének összeszólnak egymás közt titokban
S végső kérésükkel okként kirukkolnak :
„Ha már épenséggel, lövés lesz a vége
Tartsák fel a puskát, de jól fel, az égre.“

K—s. M—n.

A szesz mint villámhárító.

(Bemessolta: Kálmán Diák.)

A boldog emlékezetű ötvenes években, szüret után a tetemvári pinczéket szorgalmasan járták a finczok, mint méhek a kast, az accis alá eső bor evidentiában tartása végett. Az ötleteiről ismeretes V . . . . Pált azonban, sehogy sem tudták a pinczéjébe kivásalni; valahányszor bora bemondására szólított fel, mindig azzal állt elő, hogy a bor szesze nem engedi a pinczébe való járást. De meg az időben Pál bácsi pléh galléros szolgabíró levén, hite-vallása volt, hogy a hivatal nem csal. Bizony csak nem hagytak békét neki sem a nyughatatlan jó urak, új év után Pál bácsit a pinczéje bemutatására írásilag szoritották; hanem ő hűségesen csak a szeszbe kapaszkodott, mint a vízbe haló a szál szalma után. De erre a kedves uraknál is elszakadt már a türelem csepűfonala, határidőt tűztek ki, a midőn a pinczét kérlelhetlenül átvizsgálják. E mondva csinált mulatságból kibúni nem lehetvén, ked-

ves vendégeit Pál ur, a pinczéjében várta a kitzűzött időben. — Ovatosságból, s mint udvarias házigazda maga ment elől a gyertyával; a mint a lépcsőn lejjebb haladtak. Pál bácsi, lidérez nyomástól fojtogatva, nyögött, hangja elszorult, s midőn az utolsó lépcsőre érték, azt látták, hogy semmit sem látnak, — kialudt a gyertya. Nosza vesd el magad, mintha ostorral kergették volna a finczokat, törték magukat vissza. Pál ur leginkább sajnálkozott, „szörnyűség mondá: az ember a maga pinczéjében sem ihatik egy pohár bort, megsem kínálhatja drága vendégeit! Azonban próbáljunk szerencsét, az urak közül valamelyik menjen elől a gyertyával, proponálá biztatólag a gazda.“ Hiába való kísérlet volt, az utolsó lépcsőn a gyertya megint csak kialudt. Hivatalos meggyőződést szerezvén a finczok arról, hogy csakugyan „tilos a bemenet“ a pinczébe a szesz miatt, e máskor soha sem tapasztalt

dolgon fejüket csóválva, hivatalosan megnyugtatót kedélyvel ballagtak haza.

Az ellenség szerencsés kiszorítása után Pál bácsi néhány jó barátjával, még az nap este a pinczéjébe ment vissza: a napot lementével dicsérni. Poharazás közben Pál ur, a markába nevetve mesélte el barátjainak a finantzokkal elkövetett tréfáját; t. i. a gyertyát elfuvogató szesz, a pince alsó lépcsőjénél a fal

mellé állított esküdt volt, ez végezte a „koppantó barát” tisztét oly ügyesen.

A mulatságnak az esküdt örült legjobban, ihatván magnum áldomást. Pál bácsival is „madarat lehetett volna fogatni;” — az egész esztendőre abszolválta magát az accis fizetése alul, háboríthatlanul járhatott a pinczéjébe, hova a finantzokat tyukkal kaláccsal sem lehetett volna visszaédesgetni.

Az írói segélyegylet concertrendező bizottságja Kakas Mártont is fűszörlőttá, hogy szokás szerint az idei jótékony concertjében is lépjen fel valami elszavalandó költeménnyel: egyuttal tudatta vele a pályázatás föltételeit, melyek e kettőből állnak: hogy költeményében kerülje bár a legcsekélyebb politizálást is, és hogy különösen a mágnásokat meg ne bántsa; mely felhívásra Kakas Márton következőleg válaszolt:

„Mélyen tisztelt írósegélyegyleti hangversenyrendező bizottság!”

A midőn hálás köszönettel fogadnám a nm. bizottságnak azon atyai gondoskodását, mely szerint engemet egy részt a politikai tövises pályáról eltávolítani, másrészt jobb magaviseletre utasítás által salonképesé tenni szándékozni méltóztatik; egyuttal nem mulasztatom el további utasításokat kérni az iránt:

valjon okvetlenül dualistikus distichonokban kell-e írnom azt a verset, vagy opponáló alexandrinusok is elfogadhatnak?

szabad lesz-e az özönvíz előtti időkbeli fölvenni tárgyat, s ha a plesiosaurusoknak a mammothok elleni

harczát éneklendem meg, nem fogja-e azt valamelyik párt magára venni?

valjon ha egy derék hazafias mágnás, vagy grófi honleány dicséretére fogok magasztaló költeményt írni, nem fog-e az némileg a magas sphaerájú körökben rossz vért csinálni?

Kell-e kezet csókolnom minden hallgatónak, vagy csak azoknak, a kik hintón jönnek?

hány forintos stempli kell a versemre, hogy a finantzczal bajba ne keveredjem?

végre: frakkban, fehér nyakravalóval kell-e szavalnom, vagy kardosan és panyókásan?

Mely tiszteletteljes kérdéseimre a kegyes utasítást elvárva s további beces megrendelésekért esedezve, maradok a nm. bizottságnak legalázatosabb szolgálja

Kakas Márton.

1. U. i. A földolgot majd elfeledtem: — irhatom azt a verset magyarul is?

K. M.

2. U. i. És a mi legfőbb! Ha kész lesz a versem, kihez küldjem cenzurára?

K. M.

Statisticai charivari.

Egyetlen egy pánczélfregattnak a kiállítása, mely a közös hadi budgetben tervezve van, többbe kerül, mint a magyar igazságügyi és közoktatási miniszteriumnak egész évi költségvetése együtt.

Egyetlen egy pánczélfregattnak az árából fel lehetne építeni ezeröttszáz népiskolát és fizetést alapítani két ezer néptanító számára.

Egyetlen egy pánczélfregattnak az árából ki lehetne építeni a vasutat Miskolczig. Lehetne építeni országos színházat, dotálni az akadémiát, az egyetemet,

megszerezni az Eszterházy képárt, ellátni a rokkant honvédeket és közkatónákat holtig: fűszerezni a leendő honvédsereget legújabb fegyverekkel.

Egyetlen egy pánczélfregatt kiállításához tíz esztendeig kell a pesti és bécsi hírlapoknak bélyeget fizetni, félévig kell Magyarországon minden pipás embernek füstölni, hogy az árát összepipázza s minden héten egy nap annak a tiszteletére böjtöt tartani minden embernek, — hogy egy új pánczélfregattot kapunk.

A legszerencsésebb miniszter.

Eő. No látod, én jártam jól; nekem még többet szavazott meg az országgyűlés, mint kértem tőle.
L. Jól van. Itt a zsákom: vedd ki belőle a magadét.

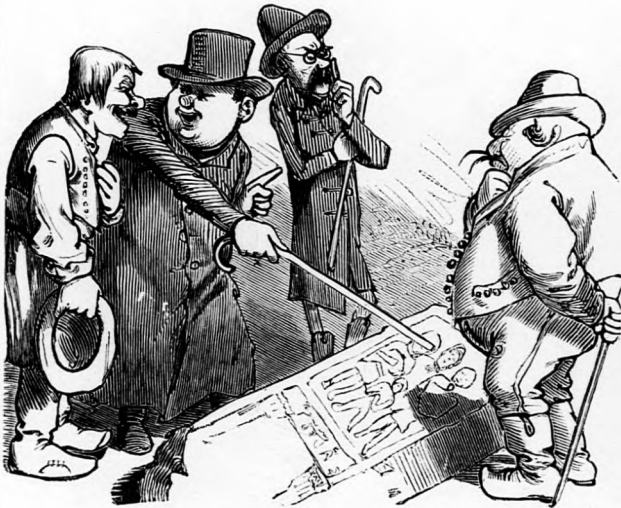
A veszedelmes régi'ség.

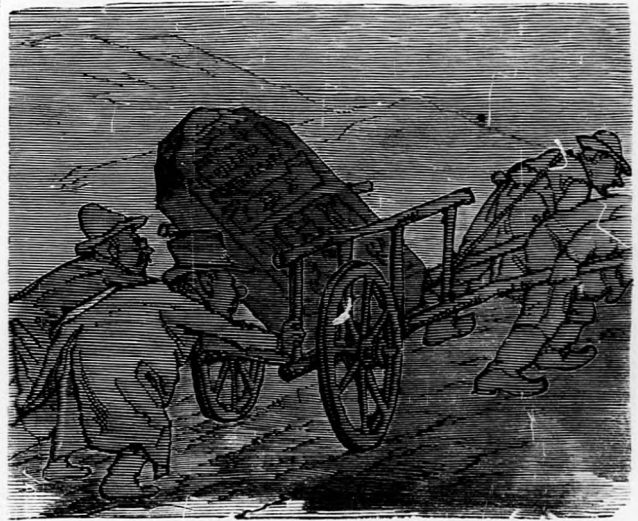
Nagyszerű esemény színhelye lőu Acsa,
Peüig való igaz, nem szinpadi kacsa.
Szántja földét békén jó földmives paraszt,
Kiáll ott egy nagy kő, s ekét ottan maraszt.
Ekevas eltörik, ökör mond: „non possum“
Paraszt káromkodik: „most kin töltsem bosszum!“

Acsuthi tisztartó lejön; — nincsen távol:
Jaj, híres falu lett Acsa falujából!
Kormány híret vette híres talált kőnek:
Küld ide huszonnégyszáz tudóst: mingyárt jörek;
Két hétig, de talán tovább is maradnak,
Mig a kővön írás nyitjára akadnak.

Napvilágra kerül nagy bolond régi kő,
Fejével fölfelé fölállittatik ő:
A tisztelendő ur nagyon tudós férfi,
Régi pogány írást magyarázni érti:
A „C“-ék, azok „százak“: az „M“-ek mind „ezrek“
Megveszi azt drágán az aacsuthi herczeg.

„Két hétig itt lesznek? Mindenből kiesznek!
Inkább te bolond kő ezeki innen, vészsz meg!
Elveszitsük a kőt!“ — „Mentül elébb pedig.“
Ép csak arra várnak, míg beesteledik.
A szomszéd faluba csendesen átlopják,
Tisztartó ajtaját vele betámasztják.

„Tessék! itt a nagy kő, mulassanak véle
Huszonnégy tudósok. Atta sok henyéje!
Egyebet sem tesznek mindig csak olvasnak,
Nem hagynak békét rosz kőneck, rozsdás vasnak.
Az ártatlan embert még hirbe is hozzák.
Nojszen es k vetődjék még egy ilyen hozzánk!”

A delegáció előadói.

1. A hadügyi előadó, Bartal György, éppen most próbálja ki az új hátultöltők és elől-el-ülők czélszerűségét.

2. A pénzügyi előadó, Ányos István a közös Reichsfinanziák dualisztikus repartíálásában fáradozik.

3. A tengerészeti előadó Zichy Toni egy általa minden tekintetben fölöslegesnek talált „két-vitorlás“ cassal-tatását iparkodik keresztül vinni.

K a n d a l l ó m e l l e t t.

(Képzeli Junius Brutus.)

Romában a fórumon egy márvány arcu ember jött felém, sarkig érő hófehér togában. Olyan volt, mint egy sétáló kőszobor. Ez csak nem a szent atya, gondolám magamban, mert nem látok a markában péterfillért. Utána tizenkét marczone ember meztelen nyakkal, meztelen lábszárakkal, kezökben rőzsekötegbe dugott bárd. Köztük egy óriási szerezsen, füleiben vállig függő aranykarikákkal. Két kezében ezüst tálat tartott, melyen két göndörhaju, levágott gyermekfő mosolygott.

A márványember lassu méltóságos léptekkel közeledett felém. Három lépésnyi távolságban megállt, összevonta fehér szemöldeit s felemelve jobb kezét, megszólalt:

— Én vagyok Junius Brutus, ki a királyokat elkergettem pokolba s ki feltaláltam azt a szép mondást: caveant consules stb. stb. Szép mondás, melyet senki sem követ. Látom, hogy olvastad Strahlheim „Illustriertes Welttheaterjét,“ melyet idősebb gyermekek számára irt valahol Vindobonában. Eszerint tudhatod, hogy én két fiamat leguillotiniroztattam, mert velem ellenkező politikai nézetten mertek lenni. Ez a magasztos jelenet le is van pingálva a müncheni Bildergalleriában, de rosszul. Én hát nem arrogálok magamnak, hogy engem tolerans embernek tartson a világ. Beismerem, hogy az én tollerantiám jobboldali. S te vakmerő tudván ezt, mégis profanálni merted a nevemet, bolondságokat irván alatta az „Üstökösbe.“ Lictorok, ennek az embernek az élete pályáját be kell fejezni, vagy is a lex-sel beszélve le kell fejezni.

A lictorok megfogának és megköttözének azon szándékkal, hogy most mingyárt végrehajtsák rajtam a maximánál is maximább capitis diminutiót.

— Azonban — így kezdtem opponálni a nagy aggodalomnak miatta — mielőtt lefejeznétek, hadd fejjezzem be védbeszédemnek utolsó fejezetét. Brutus ur, a brutalitás nem tartozik a módiban levő virtusok közé. Látszik, hogy a római jus gentium még nem áll azon a magas fokon, melyre azt Justinian császár, és dr. Cherny pesti egyetemi professor emelte. Nem tartom consequens dolognak, hogy kegyed, akarom mondani kegyetlenséged azért akar engem kivégezni, a mit fiatal korában maga is elkövetett.

— De már ezt kikérem magamnak. Én soha sem irtam bolondságokat az „Üstökösbe.“ Okosságokat akartam ugyan írni a Pesti Taplóba, de nem vették be.

— De ugy-e tetszett esörgösipkát viselni, hogy homlokán elrejtse vele Tarquin előtt azokat a felhőket, melyekből a villám lecsapott? Ugy-e méltóztatott farkdot viselni, melynek damascusi aczéból volt a bélése?

— Fiatalkori passiókra ne vigyük a beszédet. Belátom, hogy nem forog fenn crimen laesae, s így a halálbüntetés laut paragraf 1867 legis XII. tabularum örökös exiliumra módosíttatik. Hé, valamelyik lictor szaladjon a k. k. trafikába, vegyen egy ötven krajczáros stemplit, hadd állítsam ki ennek az embernek a laufpaszt. Így ni! ide azzal a calamussal, hadd irom alá a kezem keresztvonyásá: datum Sancti Petri vagy kétezzer ötszázadik esztendőben a cs. k. közözügyi alkotmány születése előtt, Junius Brutus. Roma consula dei gratia.

Egyszerre valami íróműhelyben találtam magamat. Jobbra balra pulpitusok, azokon kalamárisok, nyakig beléjük dugott tollakkal, újságok, a melyekbe gyönyörűséges ablakok vannak vágva, elévült concertjegyek, vörös ezeruzák, gyufa, koppantó, suvixkefe, szivarsutak és egyéb az újság csináló mesterséghez megkívántató requisitumok.

Szentséges szentháromság, hová jutottam!

Lassanként megnépesül a terem, sápadt, boglyas alakok foglalnak helyet az íróasztalok körül. Egy bizonytalan lábú vékony ember nekem szegzi a tollat s rám förmed:

— Hát maga kiesoda?

— Nem tudom, kérem alássan, hanem itt van a geleitscheinom, — s azzal odaadtam a Rómában kapott utilaput.

— Á, nagyon derék! — hiszen maga loyális ember, mert különben nem kergette volna ki az a szélső bali Brutus a respublicából. Tessék helyet foglalni, maga a mi emberünk. Mindjárt elkezdheti a functióját. Hanem apropos, tanult ön táncolni? Mert kérem, a táncztanítást complimentum-csináláson kezdik, s ha ő excellentiája ide jön, hát azt csapni kell, t. i. nem ő excellentiáját, hanem complimentumot. Hát majd csak figyeljen rám, tegyen egy mint én. Most pedig irjon eicerót a nemzetiegyenjogusításitörvényjavaslatról; központibizottságivéleményezéssijelentéspontozatokról; De benne legyen oraniai Vilmos.

— Ki az, kérem alásan?

— Jaj maga együgyü ember! hát braziliai persa

shaeh matt, a ki a tirolokat kikergette Islandból a baleari szigetekre. Jobboldali diplomathematika.

— Azután mint írjak róla? mert én még nem olvastam.

— O terque quaterque együgyü ember! kell is azt olvasni. Hát mire való Rottecknek Welcker nevű Brockhaus lexi-kalendáriumja Mayertől. Üsse fel akárhol s fordítson le belőle két hasábot. De benne legyen Orániai Vilmos.

— De nem tudok németül.

— Oh maga háromemeletes számár! hiszen én se tudok. Látom már, hogy magával nem lehet boldogulni. Mindjárt segítségére küldök valakit. Hé főmunkatárs!

E varázsszóra egy asztalon titokszerű mozgalom támadt, a papirosdarabok, újságok elkezdtek susogni, hullámozni s alólok, mind Neptun a tengerből méltóságteljesen emeli föl dupla fejét egy óriási — olló.

(Vége köv.)

Összeválogatott kifogások.

(Miért nem megy valaki a delegatióba.)

Deák Ferencz. Mert a patikárus sem iszik az orvosságból, a mit csinált.

Tisza-Ghyczy. Mert nem tetszik nekik a német miniszterek dictionáriuma.

Csengery Antal. Mert annál előbbvaló dolgai vannak.

Kerkápolyi. Mert a nélkül is beteg.

Schmerling. Mert, ha a hegy nem ment Mohamethez, Mohamet sem megy a hegyhez.

Rauscher. Mert nem viheti a palotáját is magával Pestre.

Skéne. Mert fél, hogy megver valakit.

Historiai adoma.

(a mi sokszor eszünkbe jut a mostani országgyűlési tárgyaknál.)

A negyvenes években a nagy gyűlést megelőző akademiái tanácskozmányban ajánlatott Kossuth Lajosnak levelező taggá megválasztása. A kik szóltak e tárgyban, mind a megválasztás mellett szóltak. Miután az indokok mind ki voltak meritve, az osztály korelnöke Sch... us így szólt:

„A mi itt a megválasztás mellett felhozott, az mind igen szép, — igen jó, — igen helyes, — igen méltányos, — sőt igen szükséges, — — de nem tanácsos....

És csakugyan nem is lett a megválasztásból semmi.

Véletlen igazság.

Mocsonyi Sándor nemzetiségi beszédében egyszer e helyett: „providentialis missio“ ezt mondá: „primalis missio.“ Ha magyar szó lett volna, a mit elcserélt, azt mondanók, abban botlott meg a nyelve; de mivel épen római szó volt, azt kell mondanunk, hagyja ugy, jól mondta.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — Mégis csak jobb dolgunk van nekünk, mint a francziáknak. Ottan sorra foglalgatják le az újságokat, a mért egy republicanus emlékszozábrára gyűjtenek; nálunk meg szabadon gyűjthet a „Hon“ magának a republicanának, Svajcznak.

— — A multkor egy ember azért ugrott a Dunába, mert sok volt az adóssága. No ha mindenki beugrik a Dunába, a kinek sok az adóssága, hol kapunk azután finantzminisztert?

— — (Tudja-e kend, mért lobog a szentgellért-hegyi citadellán az osztrák zászló?) Ugyan hadd el, régi viczezz az már nagyon. Mióta az Üstökösben megjelent, minden gyerek tudja, hogy azért lobog, mert a szél fujja.

— — Egy buzgó kormánypárti újság ugyan elvetette a sulykot, mikor a belügyminiszteriumot meg akarta dicsérni. (Hát hogy?) Elmondta nagy hosszan, hogy itt s itt kiütött a marhadög; de a m. k. nagyméltóságos belügyminiszterium erélyes intézkedést tett, hogy az többet meg ne történjék. (Bizonyosan kiküldte valahova per sub.)

G l o s s á k.

Dum loquitis Babes,
Nihil solatii habes.

Quae loquitur Borlea,
Mortificant te ea.

Et dum orat Hilibi,
Praessat esse alibi.